

Epíleg

Josep Alavedra Bosch, Fundació Bosch i Cardellach

De la mà de la Marta de Sabadell ens hem endinsat en la percepció cíclica del temps que marca el calendari i hem fixat *la festa* que acompanya cada període de l'any. El Diego de Granollers¹ ha parlat de pobles i identitats locals que van ser i han estat absorbides per municipalitats més grans però que encara conserven un tarannà propi. El Daniel de Castellar ha presentat uns pastorets cantats, diferents dels que estem acostumats a gaudir i el Jaume de Sentmenat ha explicat el treball voluntari i la companyonia que es pot fruir al «coro». Amb el Josep de Sabadell, hem travessat el pont damunt del riu Ripoll i arribat fins al Santuari de la Mare de Déu de la Salut; i, el Domènec de Sant Cugat ens ha deixat en el dubte de si Sant Medir va existir o no. Amb el Jaume de Mollet hem conegut el Carnaval i les Gitanes i el Tomàs, també de Sabadell, ens ha portat a plaça mostrant-nos com aquest ball és ben viu a tot el Vallès, i, fins i tot, vam aprendre uns passos! I, una mica abans d'hora, l'Ernest de Mogoda ha avançat la setmana dels barbuts explicant-nos la devoció a sant Antoni Abat i la festa de traginers; i, finalment, el Josep de Terrassa ha recordat que *la festa* va viure un temps molt gris des de la dècada dels anys quaranta del segle passat fins l'arribada de la democràcia al cap de quaranta anys de silenci.

Com deia Salvador Palomar al Pòrtic hem parlat una miqueta d'una part del patrimoni que ens ha arribat del passat -llunyà o proper- i que ara administrem i gaudim a la nostra manera. Hem parlat d'aplects, balls, músiques, textos, devocions i tradició, en-

tre d'altres. És a dir, d'un conjunt de sabers i cultures que s'han anat transmeten de generació en generació i que ara, dinàmicament, interpretem d'una forma determinada però viva, la qual ens continua emocionant. Canvien -o no- els noms però *la festa* persisteix i ens fa trencar la quotidianitat i també transgredir-la; i, alhora, anem construint cultura, la qual, de ben segur, formarà part del nostre patrimoni immaterial. Un any més, tot això ha estat possible gràcies a la Laura i la Martina; i també a vosaltres. Gràcies per llegir-nos i formar part d'aquest curset.

Quan «Déu» li demanava al poeta vallesà Joan Oliver, Pere Quart, que volia ell li responia amb una tirallonga de monosíl·labs que bàsicament només volia, si podia ser, un «xic de tot». En aquest sentit, pensem que al Vallès tenim un «xic de tot» i aquest recull de ponències vol i pretén ser això, una petita mostra de la riquesa que tenim a la nostra terra: tan de *festa*, com de cultura popular i patrimoni immaterial. Cosa que no se'ns ha de fer estranya; ja que, com també deia el poeta «... com el Vallès no hi ha res».

Notes

1. La seva ponència no l'hem recollida en aquest volum, doncs ja ha estat publicada.

Veure SOLA i GARCÍA, Diego, «La Infinitat de pobles que aplega»: pobles i identitats locals al Vallès d'ahir i d'avui, dins *Ponències: Anuari del Centre d'Estudis de Granollers*, núm. 21, 2017 p. 61-87.